

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/554/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912212933
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912212933.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci navrhovateľa: Pohotovosť, s. r. o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. splnomocnenou advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 6C/185/2012-50 zo dňa 10. 12. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa zamietol; o trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že odporcovi náhradu trov konania nepriznáva.

V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku okresný súd uviedol, že navrhovateľ si uplatnil voči odporcovi právo na zaplatenie náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z., čo odôvodnil tým, že postupom podľa ust. § 38 a nasl. Exekučného poriadku navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu proti dlžníčke E. T.. Vec bola vedená pod č. Ex 4689/2010. Po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie mal exekučný súd rozhodnúť o žiadosti do 15 dní od jej doručenia, pričom exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Súd však podľa tvrdenia navrhovateľa v žalobe rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia až 18. 11. 2010, čo je podľa navrhovateľa po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Uvedeným postupom exekučného súdu vznikla navrhovateľovi podľa jeho tvrdenia majetková škoda vo výške 1 300,80 € a nemajetková ujma vo výške 260,16 €.

Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa s exekučným spisom 2Er/1562/2010 a zistil, že dňa 07. 06. 2010 bola na súd podaná žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej E. T. pre vymoženie sumy 354,91 € s prísl. na základe rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu č. k. SR 22456/09. Uznesením zo dňa 06. 09. 2010 okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, pretože dospel k záveru, že dojednaná rozhodcovská doložka v predmetnej spotrebiteľskej zmluve je neprijateľná zmluvná podmienka a že rozhodcovským rozsudkom bolo oprávnenému priznané plnenie v rozpore s dobrými mravmi a to zmluvná pokuta v sadzbe 0,25 % denne, čo predstavuje 91,25 % ročne. Následne exekučný súd exekúciu uznesením zastavil. Okresný súd uviedol, že na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie

exekúcie zákonom stanovená lehota nie je, napriek tomu exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol bez zbytočných prieťahov, preto pokiaľ sa navrhovateľ domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, žaloba je neodôvodnená. V uvedenej súvislosti okresný súd ďalej uviedol, že pokiaľ navrhovateľ v žalobe tvrdil, že konanie sa začalo dňa 11. 05. 2010 a súd o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol až 18. 11. 2010, teda s omeškaním 191 dní, tak takéto tvrdenie navrhovateľa neobstojí, pretože nie je možné na vrub súdu pripočítať čas od podania návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi do podania žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na súd. Zároveň okresný súd uviedol, že tvrdenie navrhovateľa v žalobe, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 18. 11. 2010 nezodpovedá skutočnosti, pretože z exekučného spisu 2Er/1562/2010 vyplýva, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora už dňa 06. 09. 2010, čo znamená že nejde o taký časový úsek, ktorý by bolo možné považovať za zbytočné prieťahy v konaní a nečinnosť súdu. Okresný súd zdôraznil, že v exekučnom konaní je súd nielen oprávnený ale aj povinný (a to aj bez návrhu) preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk vymedzených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní.

Na základe uvedených skutočností dospel okresný súd k záveru, že exekučný súd postupoval správne, keď skúmal predložený exekučný titul podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Konštatoval, že navrhovateľ nepreukázal, že by v exekučnej veci, na základe ktorej podal žalobu, došlo k nesprávne úradnému postupu v zmysle § 9 ods. 1 zák. č.514/2003 Z.z. a teda nepreukázal ani splnenie predpokladov na priznanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa v podaní zo dňa 14. 02. 2014 navrhovateľ odvolal a v odvolaní uviedol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav veci, súd prvého stupňa nevykonal navrhované dôkazy, súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Uvedené odvolacie námietky potom navrhovateľ v odvolaní konkretizoval, pričom okresnému súdu vytkol, že prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 OSP s odôvodnením, že navrhovateľ sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd preto nemohol podľa navrhovateľa postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 OSP a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa a ak tak spravil, odňal navrhovateľovi právo konať pred súdom. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca, navrhovateľ v odvolaní uviedol, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, v ktorom upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, podľa navrhovateľa nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak podľa navrhovateľa preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Konečné meritórne rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP, proti ktorému legálne pripustil odvolanie, na základe čoho nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo podľa názoru navrhovateľa znamená, že meritórne rozhodnutie súdu je predčasné.

K uplatnenej škode navrhovateľ v odvolaní uviedol, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu, pričom ju opisuje ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), odignoroval však všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy

informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde), preto je v tejto časti podľa názoru navrhovateľa rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôkazov a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. V uvedenej súvislosti navrhovateľ v odvolaní okresnému súdu vytkol nedostatočné odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku, pričom zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia je korelátom práva účastníka konania prednášať návrhy a argumenty, aby na ne dostal odpoveď. Je zároveň zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny a predpokladom toho, aby strany mohli účinne uplatňovať právo na opravné prostriedky.

Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu nie je podľa názoru navrhovateľa zrejmé akou úvahou dospel okresný súd k presvedčeniu o tom, že navrhovateľovi škoda nevznikla. Rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Okresný súd bol podľa názoru navrhovateľa vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný t. j. jeho argumenty nepodporili príslušný záver, na základe ktorého návrh navrhovateľa zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil rovnakými dôvodmi ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj rozdielny skutkový základ.

Navrhovateľ uviedol, že nesúhlasí ani s tým, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), pretože ak by došlo k rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a boli by časom pretransformované do podoby trov exekúcie. Dlžník však nemôže byť podľa navrhovateľa zaťažený plnením náhrady nákladov tam, kde tieto vznikli nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, pretože za tieto náklady dlžník nemôže niesť zodpovednosť.

V závere odvolania navrhovateľ uviedol, že okresný súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Uviedol, že okresný súd v súvislosti s majetkovou ujmom analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia a tieto okolnosti vydal za odôvodnenie svojho rozhodnutia. S takýmto odôvodnením však nesúhlasí. Navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 6C/185/2012 zo dňa 10. 12. 2013 zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd ako súd odvolací prejednal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 OSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu podľa ust. § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že odvolacie dôvody uvedené navrhovateľom v odvolaní nekorešponujú s odôvodnením odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ okresnému súdu vytyka, že v rovnakom rozhodnutí rozhodol o prerušení konania a aj o samotnom predmete konania, v dôsledku čoho podľa navrhovateľa nastal stav, že v čase podania odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o prerušení konania, odvolací súd uvádza, že z obsahu odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu jednoznačne vyplýva, že okresný súd týmto rozsudkom nerozhodoval zároveň aj o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda táto odvolacia námietka je neopodstatnená. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku navrhovateľa, že okresný súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom, keď prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že navrhovateľ riadne a včas požiadal o odročenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi, odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že v návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania navrhovateľ ako dôvod na zrušenie nariadeného pojednávania uviedol, že podal sťažnosť na Ústavný súd SR týkajúcu sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a nestranný súd, keďže nesúhlasí s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým Krajský súd v Banskej Bystrici nevytlúčil všetkých sudcov Okresného súdu Rimavská Sobota z prejednania a rozhodnutia predmetnej právnej veci; žiadne iné dôvody na zrušenie nariadeného pojednávania navrhovateľ v návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania neuviedol, preto okresný súd správne - z tých istých dôvodov z akých v podstate zamietol návrh na prerušenie konania, nepristúpil ani k zrušeniu nariadeného pojednávania.

Navrhovateľ v odvolaní ďalej tvrdil, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca, napriek tomu, že uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie danej veci je potrebné vylúčiť. K uvedenej argumentácii navrhovateľa odvolací súd uvádza, že uznesením č. k. 41NcC/86/2012 zo dňa 10. 10. 2012 rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici tak, že z prejednávania a rozhodnutia veci vedenej na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 6C/185/2012 nevylúčil JUDr. Adrianu Dulovičovú, ktorá nebola zákonným sudcom v exekučnej veci, od ktorej odvodil navrhovateľ nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňovaný v tomto konaní, ale JUDr. Zoltána Borosa. Okresný súd Rimavská Sobota uvedenú skutočnosť rešpektoval, keď bola vec sp. zn. 6C/185/2012 pridelená náhodným výberom sudkyňi JUDr. Adriane Dulovičovej spomedzi ostatných nevylúčených sudcov okresného súdu, čo znamená, že odvolacia námietka navrhovateľa, obsahom ktorej je tvrdenie navrhovateľa, že vo veci konal a rozhodoval nezákonný sudca je rovnako ako odvolacia námietka, že okresný súd navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom, neopodstatnená.

Po preskúmaní veci odvolací súd uvádza, že navrhovateľ v dôvodoch odvolania neuviedol žiadne odvolacie námietky súvisiace s konkrétnymi dôvodmi odvolaním napadnutého rozhodnutia okresného súdu, ktorými by vyvrátil správnosť záverov okresného súdu. Podľa ust. § 212 ods. 1 OSP odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný. Nemôže nad rámec odvolacích dôvodov preskúmať rozhodnutie okresného súdu. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku vysvetlil, prečo dospel k záveru, že navrhovateľom uplatnený nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy nie je preukázaný. Napriek tomu navrhovateľ v rozpore s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu v odvolaní uvádza, že okresný súd sa v odôvodnení rozhodnutia zaoberá len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného), pričom súd úplne podľa navrhovateľa odignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v súvislosti so správou informačného systému, v súvislosti s administratívnym spracovaním textov urgencií, v súvislosti s vyhotovením urgencií, poštovným a telekomunikačnými výdavkami, preto je podľa názoru navrhovateľa v tejto časti rozhodnutie okresného súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. S uvedeným tvrdením navrhovateľa nie je možné sa stotožniť, pretože z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku jasne vyplýva, prečo okresný súd žalobu zamietol. Konštatoval, že nemal preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu, na základe čoho dospel k záveru, že nebol preukázaný už prvý predpoklad vzniku škody - navrhovateľom tvrdený nesprávny úradný postup, preto existenciu ďalších predpokladov vzniku škody ani výšku škody neskúmal berúc do úvahy fakt, že zákon vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých predpokladov vzniku škody. Navrhovateľ v odvolaní vo vzťahu k uvedenému záveru okresného súdu neuviedol žiadne relevantné odvolacie námietky, z ktorých by bolo zrejme v čom je podľa jeho názoru rozhodnutie okresného súdu nesprávne. Naopak v rozpore s dôvodmi okresného súdu okresnému súdu vytkol, že skúmal škodu len čiastočne a nezaoberal sa výškou škody v celom uplatnenom rozsahu. Takéto odvolacie námietky navrhovateľa nekorešpondujú s obsahom odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne. Navrhovateľ právne relevantným spôsobom nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, ani to na základe čoho si uplatňuje škodu a nemajetkovú ujmu práve vo výške uvedenej v petite žaloby. Okresný súd vychádzajúc z tvrdení navrhovateľa obsiahnutých v žalobe zistil skutkový stav veci, pričom pri posúdení nároku vychádzal aj z príslušného exekučného spisu, ktorý s danou vecou súvisí. Na základe vykonaných dôkazov dospel okresný súd k záveru, ktorých správnosť navrhovateľ v odvolaní žiadnym spôsobom nespochybnil. Jeho odvolanie je paušálne, má všeobecný charakter a z jeho obsahu nevyplýva žiadna právne podkutá argumentácia viažúca sa ku konkrétnej veci, zodpovedajúca konkrétnemu obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ navrhovateľ okresnému súdu v odvolaní vytkol, že svoje rozhodnutie odôvodnil rovnakými dôvodmi ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých bol iný skutkový dej a teda aj iný skutkový základ, odvolací súd uvádza, že okresný súd v určitej časti odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku popísal skutočnosti, ktoré zistil z pripojeného spisu 2Er/1562/2010, čo však neznamená, že z uvedeného možno vyvodiť záver, že okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil rovnako ako iné rozhodnutia, týkajúce sa tých istých účastníkov konania, len s iným skutkovým základom, keď je z obsahu odôvodnenia rozhodnutia zrejmé, čo bolo dôvodom zamietnutia žaloby. Rovnako ako uvedená odvolacia námietka navrhovateľa neobstojí ani argumentácia navrhovateľa tiež obsiahnutá v odvolaní, že okresný súd nesprávne ustálil, že náklady na správu pohľadávky zapríčinil dlžník (povinný) s tým, že ak by došlo k rozhodnutiu súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, náklady na správu pohľadávky by prešli na súdneho exekútora a časom by boli pretransformované

do trov exekúcie, pretože a) okresný súd neprijal záver, že náklady na správu pohľadávky by mal znášať dlžník (povinný) a b) žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 2Er/1562/2010 bola zamietnutá a teda nemohlo dôjsť k vykonávaniu exekúcie, čo znamená, že náklady na správu pohľadávky nemohli prejsť na súdneho exekútora a logicky nemohli byť ani pretransformované do trov exekúcie.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne, preto ho ako vecne správne podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 OSP v nadväznosti na ust. § 142 ods. 1 OSP, tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, pretože v odvolacom konaní úspešný odporca si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 OSP).

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.